

Arrest

nr. 194 066 van 23 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X, X, X, X en X, op 4 mei 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard en van de beslissingen van 24 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september 2009 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Met toepassing van de Dublin-akkoorden zijn de Poolse autoriteiten bevoegd om de asielaanvraag te onderzoeken. De Poolse overheid stemt op 18 november 2009 in met de vraag tot terugname van verzoekers. Op 8 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 38 625 van 11 februari 2010 het beroep verwerpt.

Op 29 december 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 25 mei 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 7 juni 2010 dienen verzoekers wederom een asielaanvraag in. Op 29 april 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienen verzoekers hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 65 013 van 19 juli 2011 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 18 december 2011 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Op 15 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor beide aanvragen, namelijk de aanvraag van 29 december 2009 en van 18 december 2011 de beslissing waarbij de aanvragen ongegrond worden verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 119 539 van 26 februari 2014 de beslissing vernietigt. Op 2 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvragen ongegrond worden verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 191 638 van 5 september 2017 het beroep verwerpt.

Op 3 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor elk van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 119 540 van 26 februari 2014 de beslissingen vernietigt.

Op 14 april 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 4 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op 13 november 2013 wordt aan verzoekers tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar ter kennis gebracht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers een beroep indienen tegen voormelde beslissingen.

Op 26 augustus 2013 dienen verzoekers voor een derde keer een asielaanvraag in. Op 24 september 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die arrest nr. 115 911 van 18 december 2013 het beroep verwerpt.

Op 23 december 2013 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 19 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag zonder voorwerp wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 8 april 2015. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“T., A. (R.R.: ...)
geboren te Nazran op (...)1968
P., M. (R.R.: ...)
geboren te Malgobek op (...)1979
+ wettelijke vertegenwoordigers van:
T., A. geboren op (...)1999
T., Z. geboren op (...)2001
T., M. geboren op (...)2003
T., K. geboren op (...)2005
T., I. geboren op (...)2007
T., A. geboren op (...)2009
T., R. geboren op (...)2010
T., P. geboren op (...)2012
Allen:
nationaliteit: Russische Federatie
adres: (...)*

*Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 23.12.2013 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.*

Reden:

□ Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 13.11.2013. Dat inreisverbod verbiedt hun zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 13.11.2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december

1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

□ Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 7 dagen betekend op 07.10.2013.

□ Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten ze dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”

Op 24 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 8 april 2015. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: T., A.

geboortedatum: (...)1968

geboorteplaats: Nazran

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 13.11.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 07.10.2013. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 07.10.2013”

En

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: P., M.

geboortedatum: (...)1979

geboorteplaats: Malgobek

nationaliteit: Russische Federatie

+ minderjarige kinderen:

T., A. geboren op (...)1999

T., Z. geboren op (...)2001

T., M. geboren op (...)2003
T., K. geboren op (...)2005
T., I. geboren op (...)2007
T., A. geboren op (...)2009
T., R. geboren op (...)2010
T., P. geboren op (...)2012

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 13.11.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 07.10.2013. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 07.10.2013.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat er een gebrek aan samenhang is tussen de eerste bestreden beslissing en de twee volgende bestreden beslissingen. Hij betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag geen verknochtheid vertonen daar zij beiden op een afzonderlijke rechtsgrond en afzonderlijke datum zijn genomen. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp werd verklaard enige invloed zou hebben op hun illegale verblijfsstatus.

2.2 Verweerder kan in principe worden gevolgd dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het is hierbij eveneens aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom het naar zijn mening aangewezen is die verschillende handelingen in één verzoekschrift te bestrijden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507). Het komt daarbij echter uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard als de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten, zonder evenwel in hun verzoekschrift aan te geven waarom het naar hun mening aangewezen is die verschillende handelingen in één verzoekschrift te bestrijden.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen,

wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de twee volgende bestreden beslissingen die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. Ter terechtzitting geeft de raadsman van verzoekers weliswaar aan te volharden in zijn verzoekschrift zonder evenwel de samenhang tussen beide beslissingen aan te tonen. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

2.3 Verweerder werpt tevens een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep tegen de beslissing waarbij de regularisatieaanvraag zonder voorwerp is verklaard omdat het aan verzoekers verboden is om zich op het grondgebied te bevinden. Aan verzoekers werd op 4 november 2013 een inreisverbod voor drie jaar opgelegd (bijlage 13*sexies*). Op 13 november 2013 werden zij hiervan in kennis gesteld. Gezien verzoekers hiertegen geen annulatieberoep hebben ingediend bij de Raad is dit inreisverbod definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Daarom is het hen tot 13 november 2016 verboden om zich op het Schengengrondgebied te bevinden, ten gevolge van de artikelen 7, eerste lid, 12° en 74/12, § 1, 3° en § 2, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoekers ontberen aldus het wettelijk vereiste belang bij huidige beroep. De verwerende partij mag, ingeval van een vernietiging van de beslissing, immers niet anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat zij nog steeds in het Rijk verblijven en onder een inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort, zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, staan – vast te stellen dat het voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van het inreisverbod (*cf.* artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet), *quod non*, en hen dus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

2.4 Wat de opgeworpen exceptie betreft dat het inreisverbod zich verzet tegen het indienen van een vordering tegen de beslissing waarbij de regularisatieaanvraag zonder voorwerp is verklaard wegens het ontberen van het wettelijk vereiste belang merkt de Raad op dat de interpretatie van verweerder van het tijdstip waarop een inreisverbod rechtsgevolgen heeft, thans achterhaald is.

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, dat aan verzoekers een inreisverbod voor drie jaar werd ter kennis gebracht op 13 november 2013. Uit de stukken blijkt verder niet dat verzoekers hiertegen een annulatieberoep indienden. Het inreisverbod is derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat verzoekers daartoe bij het bestuur een aanvraag indienden conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt blijkens de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet een omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG; *Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 11 van de terugkeerrichtlijn bepaalt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a)

indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b)

indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

3. De lidstaten overwegen de intrekking of schorsing van het inreisverbod dat overeenkomstig lid 1, tweede alinea, is uitgevaardigd tegen een onderdaan van een derde land, mits deze kan aantonen het grondgebied van een lidstaat geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten.

Tegen slachtoffers van mensenhandel aan wie een verblijfstitel is verstrekt overeenkomstig Richtlijn 2004/81/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie (11), en die met de bevoegde autoriteiten samenwerken wordt, onverminderd het bepaalde in lid 1, eerste alinea, onder b), en op voorwaarde dat zij geen bedreiging vormen voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, geen inreisverbod uitgevaardigd.

In individuele gevallen kunnen de lidstaten om humanitaire of andere redenen afzien van een inreisverbod, dan wel het verbod intrekken of schorsen.

In individuele gevallen of voor bepaalde categorieën gevallen kunnen de lidstaten om andere redenen een inreisverbod intrekken of schorsen.

4. De lidstaat die overweegt een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt, pleegt vooraf overleg met de lidstaat die het inreisverbod heeft uitgevaardigd en houdt rekening met diens belangen, overeenkomstig artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (12).

5. De leden 1 tot en met 4 laten in de lidstaten onverlet het recht op internationale bescherming in de zin van artikel 2, onder a), van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (13).”

Nederland heeft een verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend bij het Hof van Justitie waarin zij vraagt om een leidraad voor de uitlegging van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en

de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: „terugkeerrichtlijn”), meer in het bijzonder van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. De prejudiciële vraag tot uitlegging van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn heeft aanleiding gegeven tot het recent uitgesproken arrest van het Hof van Justitie 4 april 2017, C-225/16, Ouhrami.

Vooreerst wijst de Raad evenwel op de conclusie van advocaat-generaal E. Sharpston van 18 mei 2017 in de zaak Mossa Ouhrami waarin hij in paragraaf 39 stelt: *“Uit het bovenstaande volgt dat vanaf de datum van inwerkingtreding van de terugkeerrichtlijn, door de nationale autoriteiten uitgevaardigde inreisverboden een Europese dimensie kregen en derhalve moeten voldoen aan de regels van die richtlijn”* en in paragraaf 50 stelt: *“Ik beklemtoon hier dat in artikel 3, lid 6, en artikel 11 van de terugkeerrichtlijn, waarin het begrip „inreisverbod” is omschreven, niet wordt verwezen naar het recht van de lidstaten. Een inreisverbod is daarom dus duidelijk een Unierechtelijk begrip. De eenvormige toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen „dat de bewoordingen van een bepaling van [het Unierecht] die voor de betekenis en de draagwijdte ervan niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform moeten worden uitgelegd, rekening houdend met de context van de bepaling en het doel van de betrokken regeling”*. De advocaat-generaal benadrukt dat dit beginsel ook geldt voor de bestanddelen van een inreisverbod, te weten de dimensie in de tijd ervan (aanvangstijdstip en duur), de territoriale dimensie (grondgebied van de lidstaten) en de juridische dimensie (verbod van toegang tot en verblijf op het grondgebied van de lidstaten) (par. 51). De advocaat-generaal adviseert het tijdstip waarop de derdelander het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten als aanvangstijdstip van het inreisverbod te hanteren (par. 58) en dat voor deze aanpak steun te vinden is in het doel, de opzet en de bewoordingen van de terugkeerrichtlijn, alsmede in de juridische aard van inreisverboden (par 59), *“Zoals ik heb uiteengezet, zijn inreisverboden geen autonome maatregelen maar gaan zij altijd gepaard met een terugkeerbesluit. (48) In samenhang beschouwd met het gebruik van het woord „inreis”, betekent dit dat de derdelander eerst het grondgebied van de lidstaten moet verlaten. Pas dan treedt het inreisverbod (dat eigenlijk een verbod is om het grondgebied weer in te reizen) in werking”* (par 59).

In het arrest van het Hof van Justitie, 4 april 2017, C-225/16, Ouhrami kan uitdrukkelijk worden gelezen dat voor het ingaan van een inreisverbod is verondersteld dat de betrokkene het grondgebied eerst heeft verlaten en dat *“het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, (...), wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven”*, HvJ, 4 april 2017, C-225/16, Ouhrami, par. 45 en 49.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich in een illegale situatie bevinden die voortvloeit uit een oorspronkelijk illegaal verblijf en niet uit een later illegaal verblijf dat het gevolg is van een overtreding van een inreisverbod, nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekers sinds de kennisgeving van het inreisverbod op 13 november 2013 het grondgebied hebben verlaten. Het onrechtmatig verblijf van verzoekers wordt beheerst door de bevelen om het grondgebied te verlaten en niet door het inreisverbod, dat pas, volgens de uitlegging van het Hof van Justitie, rechtsgevolgen heeft nadat verzoekers het grondgebied hebben verlaten.

Aldus wordt de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering opgeworpen door de verwerende partij in de nota met opmerkingen verworpen.

3. Onderzoek van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing

3.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de beginselen van behoorlijk en goed bestuur, onder andere het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers ondermeer het volgende uiteen:

“(…)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de tegenpartij stelt dat een derdelander die een inreisverbod kreeg opgelegd en een humanitaire regularisatie wil aanvragen, voorafgaandelijk de opheffing of opschorting van dit inreisverbod moet aanvragen en bekomen via de Belgische ambassade. Een regularisatieaanvraag die in België wordt ingediend door een persoon met een niet-opgeheven inreisverbod wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. De tegenpartij verwijst hiervoor naar artikel 74/12, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Het is toch in wezens niet duidelijk wat is de wettelijke basis om een 9bis aanvraag niet in overweging te nemen omwille van een lopend inreisverbod? Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar artikel 74/12, § 4 Vreemdelingenwet, maar dit artikel zegt alleen dat een derdelander geen recht op toegang of verblijf heeft tijdens een onderzoek tot opheffing of opschorting van een inreisverbod.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in principe steeds worden aangevraagd ook vanuit een onwettig verblijf.

Volgens de standpunt van Kruispunt Migratie-Integratie kan het bovenvermelde artikel geen beletsel zijn om een aanvraag uit artikel 9bis in te dienen.

De niet-inoverwegingneming van een 9bis aanvraag roept ook vragen op in de zin dat bijvoorbeeld een aanvraag gezinshereniging artikel 40bis of 40ter van de Vreemdelingenwet in België wel in overweging wordt genomen.

(...)"

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder niet op het middel ten gronde.

3.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 23.12.2013 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 13.11.2013. Dat inreisverbod verbiedt hun zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 13.11.2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december

1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 7 dagen betekend op 07.10.2013.

Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten ze dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden."

Verzoekers betogen dat verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zonder voorwerp kan verklaren onder de enkele motivering dat zij onder een inreisverbod staan dat niet werd opgeheven of opgeschort. De humanitaire aanvraag kan in principe steeds worden aangevraagd ook vanuit een onwettig verblijf. Dit betoog van verzoekers kan worden bijgetreden.

Verwijzend naar de bespreking onder 2.4 herinnert de Raad eraan dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. Voor de uitlegging van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn, waarin het begrip 'inreisverbod' is omschreven, wordt niet verwezen naar het recht van de lidstaten. Het inreisverbod is een Unierechtelijk begrip. In het arrest Ouhrami bepaalt het Hof van Justitie dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen heeft vanaf de daadwerkelijke terugkeer van de verzoekende partij naar zijn land van herkomst (HvJ 4 april 2017, C-225/16, Ouhrami, par. 45). Verzoekers hebben sinds de betekening van het inreisverbod op 23 december 2013 geen vrijwillige uitvoering gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en zijn evenmin gedwongen gerepatriëerd. Verzoekers zijn bijgevolg, blijkens de stukken van het administratief dossier niet daadwerkelijk teruggekeerd naar hun land van herkomst, een land van doorreis of een derde land in de zin van artikel 3, punt 3 van de terugkeerrichtlijn. Dit wordt niet betwist. Het onrechtmatig verblijf van verzoekers wordt beheerst door het terugkeerbesluit, m.a.w. de bevelen om het grondgebied te verlaten en niet door het inreisverbod (HvJ, 4 april 2017, C-225/16, Ouhrami, par. 49). Nergens in de vreemdelingenwet kan worden gelezen dat er geen humanitaire aanvraag kan worden ingediend tijdens een illegaal verblijf op het grondgebied. Door aldus de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren onder de loutere motivering dat verzoekers onder een inreisverbod staan, wordt de formele motiveringsplicht geschonden.

Het besproken onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel of van de overige middelen niet kan leiden tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing aangaande de in artikel 1 vermelde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat de bevelen om het grondgebied te verlaten betreft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN